

De Beste Groninger Film 2014

De laatste jaren gebeurt er van alles op filmgebied in Groningen, van de niet aflatende stroom films van Schaftkip Producties, het festivalsucces en de Gouden Kalf-nominatie van de film 'Die Welt' (Alex Pitstra) tot aan de Gouden Kalf-winnaars 'Hollands Hoop' (in Groningen opgenomen serie) en 'Nena' van Saskia Diesing. Daarom presenteerde het Groninger Forum op vrijdag 30 januari om 21.30 uur de verkiezing van de 'Beste Groninger Film 2014', in het kader van het International Film Festival Rotterdam in Groningen.

In drie categorieën werd door een jury een winnaar aangewezen: speelfilm, documentaire en kortfilm. De jury bestond uit: Miklós Kiss (Film & Media Studies RUG), René Duursma (Gronings AudioVisueel Archief) en Jennifer O'Connell (Internationaal Filmfestival Assen).

De selectiecommissie kon kiezen uit een ruim aanbod aan films. Er was sprake van grote experimenteerdrijf en een groot aantal opdrachtfilms en muziekclips van hoge kwaliteit. Als er iets miste dan was het misschien animatie, terwijl in het verleden daarvan juist een redelijk aanbod was.

De jury was dan ook erg gecharmeerd van de selectie. Er was sprake van een duidelijke filmtaal, mooie cinematografie en over het algemeen een goed gebruik van geluid en muziek. Qua acteerwerk en scenario valt er nog winst te behalen, maar het feit dat er iets te kiezen was qua lange bioscoopfilm stemt de jury tevreden.

Beste Groninger Speelfilm

De winnaar in de categorie Speelfilm is geworden: *Nena*, van Saskia Diesing. De film blinkt uit in cinematografische vondsten en laat zien hoe een zwaar onderwerp licht en kleurrijk gebracht kan worden. Een mooi coming of age-drama, van een debuterende regisseur met een geweldig naturel spelende Abbey Hoes in haar eerste filmrol. De jury wil nog opmerken dat het moeilijk te begrijpen is dat maar weinig mensen de film hebben bezocht, wellicht omdat de film als arthousefilm in de markt is gezet, daarmee voorbijgaand aan een groot potentieel publiek.

Beoordeling andere films in deze categorie:

Cold Breezes van Cengiz Özgök: Deze film is verrassend vanwege de mooie kadrering en cinematografie. Delfzijl is hier op een prachtige manier in beeld gebracht. De film mist echter één en ander op het gebied van geluid, acteerwerk en scenario. Het is een actueel onderwerp, maar gebracht alsof je de krant leest. Fragmentarische opbouw en niet goed gemotiveerde karakters met gekunstelde dialogen houden de kijker niet bij de les. Het einde is daarentegen visueel erg sterk geschoten en gemonteerd. Een belofte voor de toekomst.

Reporter van Thijs Gloger: De film begint sterk, met een vette soundtrack en visueel overtuigende beelden. Het uitgangspunt is origineel en de kijker wordt nieuwsgierig naar het vervolg. We zien de wereld door de ogen van de hoofdpersoon die een verwrongen kijk op de werkelijkheid heeft. Het camerawerk is te lang onrustig en werkt daardoor naar het einde toe steeds minder goed, zeker afgewisseld met een lange one take shot in de kazerne, wat het tempo en de spanning eruit haalt. Mooie speelse scènes wisselen niet duidelijk neergezette scènes af, wat een moeizame verhaalopbouw oplevert. De jury wil de maker echter complimenteren met de gedurfde stijl en filmexperimenten. Na de cinematografische vondsten in *Die Welt* en *Heroin* laat Gloger wederom zien dat hij veel in zijn mars heeft, maar wellicht zou samenwerking buiten zijn eigen kring niet verkeerd zijn om nog grotere stappen te maken in de nabije toekomst.

Beste Groninger Documentaire

De winnaar in de categorie Documentaire is geworden: *Het is nooit stil*, van Lotte Veltman en Jasper Huizinga. Veel aan de film klopt, er is sprake van een conventionele stijl met veel vakmanschap. De jury wil opmerken dat het avontuur in artistieke zin meer opgezocht had mogen worden in de uitwerking, maar kon niet om de kwaliteit van de film als geheel heen. De film maakt goed invoelbaar wat een uitvoerende musicus meemaakt in een wedstrijdsetting. Soms vertelt een enkel beeld meer dan duizend woorden, zo ook in deze film.

Beoordeling andere films in deze categorie:

De Brom van Margriet Westerhof en Christa Moesker: Een documentaire over de invloed van ongreepbare zaken op onze gezondheid, in dit geval laagfrequent geluid. Op het gebied van research en animaties blinkt deze documentaire uit. Het is een film die de kijker echt iets kan uitleggen, en die van gepresenteerde wetenschappelijke onderzoeksresultaten moeiteloos overgaat in problemen op menselijk niveau. Technisch is de film conventioneel opgebouwd en ondanks de sfeerbeelden voelt het meer aan als een goed gemaakt TV-item dan als een documentaire.

Hoe de Poëzie weer jong werd van Renée Luth: In deze film overheerst het enthousiasme van de maker voor het onderwerp, of liever gezegd de onderwerpen Joost Oomen en Pauline Sparreboom. Het is bijna een hagiografie met liefde voor de poëzie, maar op het gebied van camera, geluid en montage valt nog veel te behalen. Aan het enthousiasme ligt het niet. We zien dat de dichters hun lachen bijna niet kunnen inhouden als ze op het podium staan, zoveel plezier hebben ze in hun vak. We zien echter niet veel meer van ze dan dat.

Beste Groninger Kortfilm

De winnaar in de categorie Kortfilm is geworden: *KunstrouteN34, een landschap in beweging*, van Alex Pitstra. Hier komen vakmanschap en artistieke samen. Het is een in opdracht gemaakte film, maar dat zie je nergens terug en dat is een compliment. De cinematografie laat zien hoe we naar kunst kunnen kijken. Zorgvuldig gekozen kaders, rustig verteld, terwijl zich naar het einde toe een absurd ambtelijk besluit rond een kunststopdracht in de openbare ruimte ontvouwt. Het was voor de jury soms appels met peren vergelijken, omdat de overige geselecteerden allemaal muziekvideo's waren. Beoordeeld op merites binnen het genre was dit echter de meest originele en best gemaakte film.

Beoordeling andere films in deze categorie:

Face - Fashion Week van Andres Fouché Valbuena: Deze kortfilm is gemaakt om de Fashionweek te promoten en dat lukt. Professionele look, mooie referenties naar allerlei stijlen in de muziekvideogeschiedenis zonder expliciet te worden. De bandleden (acteurs met instrumenten) vallen soms net iets uit de toon en ondersteunen het vertellen van het verhaal net niet optimaal. Mooie ontwikkeling in het verhaal, origineel en creatief.

Avery Plains - Smells like trombone van Jurgen Veenstra: Verschillende stijlen van experimentele film en video zijn hier door elkaar heen gebruikt, de enige overeenkomst is de 'gebroken' esthetiek. De clip verwijst naar de video's van grote bands uit de underground van de jaren '80 en '90 van de vorige eeuw in de hoek van Sonic Youth. Visueel sterk, maar soms voelde het een beetje onbepaald, met 'random' gekozen fragmenten. Gezien het absolute low budget karakter van de clip zeker een interessant resultaat.

Feis - Superman ft. Winne van Walker Pachler: Walker Pachler heeft zijn sporen wel verdiend de afgelopen jaren. Hij maakte dit jaar ook al een mooie *Er gaat niets boven Groningen*-clip en het is duidelijk dat hij het vak beheerst. Superman is een gladdere, stijlvolle clip, die uiteindelijk niet sterk eindigt. Het verhaal is bekend en weinig origineel binnen het genre. Ook mist de persoonlijke ontwikkeling die nodig is als je zo'n verhaal gaat vertellen. Daarentegen krijgen de vaak prachtige beelden af en toe een extra lading door de tekst die waarschijnlijk expres niet strookt met wat je ziet. Het einde is al te plotseling, net als het einde van het lied.

Dope D.O.D. - Ridiculous van Anton van der Linden: Van der Linden is een veelvraat, hij heeft dit jaar veel clips gemaakt, o.a. voor Peter Aristone & Mel C. Alles ziet er zeer professioneel uit. De kleuren, de montage, de postproductie: wat dat betreft kent de clip bijna haar gelijke niet in deze categorie. Na een bombastische start valt de clip echter een beetje terug. De clip leunt erg op Amerikaanse beeldcultuur en ademt geschiedenis door naar allerlei stereotypen te verwijzen. Daarnaast is de verwijzing naar *Fear and Loathing in Las Vegas* memorabel. Toch is het of de clip niet mee kan met het eigen tempo, waardoor het einde net iets te lang lijkt te duren.

Is het misschien tijd dat mensen als Pachler en van der Linden iets gaan doen met feature film? De jury zou het graag zien.